

ROMÂNIA
TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA PENALĂ

Dosar nr. 11446/30/2012

Î N C H E I E R E A P E N A L Ă N R. 132/CC

Ședința din cameră de consiliu din data de 23.11.2012

PREȘEDINTE: D C

Grefier: G R

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție – este reprezentat de procuror C D.

Pe rol se află soluționarea propunerii de luare a măsurii arestării preventive față de inculpata B P L, formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție.

La apelul nominal făcut în cameră de consiliu a răspuns inculpata B P L, aflată în stare de reținere, asistată de avocat ales I M, din cadrul Baroului Timis.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, apărătorul inculpatei depune la dosar înscrisuri în circumstanțiere, certificat de naștere al copilului minor al inculpatei și practică judiciară cu infracțiuni de corupție.

Judecătorul aduce la cunoștința inculpatei motivul pentru care a fost adusă în fața instanței, atrage atenția acesteia asupra drepturilor de care beneficiază potrivit dispozițiilor art. 70 al. 2 C.p.p. și, întrucât, inculpata este de acord să dea declarație, procedează la audierea acesteia, declarația fiind consemnată separat și atașată la dosarul cauzei.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, judecătorul acordă cuvântul asupra propunerii de luare a măsurii arestării preventive.

Reprezentantul Ministerului Public solicită admiterea propunerii de arestare preventivă pentru motivele expuse pe larg în referat. Solicită să se aibă în vedere că din cuprinsul înregistrărilor în mediul ambiant rezultă săvârșirea infracțiunii prev. de art. 257 C.p., fiind întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, coroborat cu declarația inculpatei care a menționat: „pentru a întări convingerea că cererea poate fi soluționată favorabil” și care i-a transmis că prin intermediul unui demnitar ar putea influența comisia președințială. Susținerile inculpatei în sensul reținerii săvârșirii infracțiunii de înșelăciune nu pot fi reținute, acestea neputându-se baza pe nimic probator. De asemenea, susținerile inculpatei referitoare la contractul de cesiune întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență și nu de înșelăciune și prin prisma faptului că acesta a fost încheiat imediat după ce a aflat soluția cu privire la cererea de grațiere, acesta fiind un contract simulat, întocmit ca urmare a faptului că știa că cererea nu poate fi rezolvată în mod favorabil.

Apărătorul inculpatei arată că aceasta a uzat de prevederile art. 70 al. 2 C.p.p. în fața instanței de judecată; că nu a dat declarație în fața organelor de urmărire penală din rațiune de timp, acesta fiind motivul pentru care nu a dat declarație de recunoaștere în fața organelor de urmărire penală, astfel că susținerile procurorului nu-și au sens, inculpata recunoscând fapta în fața instanței. De asemenea, înainte de intervenția DNA-ului, inculpata a încercat repararea prejudiciului prin încheierea contractului de cesiune. Apărătorul inculpatei solicită să se aibă în vedere atitudinea sinceră adoptată de inculpată, că scopul prev. de art. 136 C.p.p. poate fi atins și fără a se dispune luarea măsurii arestării preventive, luându-se o altă măsură, mai puțin restrictivă, respectiv aceea a obligării inculpatei de a nu părăsi localitatea sau țara, cu impunerea obligațiilor adiacente, luându-se și măsura interzicerii inculpatei de a-și exercita profesia, cum de altfel s-a dispus și în spețe de mai mare amploare, cu prejudicii mult mai mari, cum ar fi „lotul vameșilor”. De altfel, inculpata intenționează să depună

cererea de suspendare a activității. Deși procurorul susține că prin declarația dată de inculpată sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii pentru care este cercetată inculpata, de trafic de influență, solicită să se aibă în vedere textul de lege, în cuprinsul căruia se reține „...că are influență asupra unui funcționar...”; or, acest senator este un demnitar, ce nu are atribuțiuni în soluționarea cererii de grațiere, președintele României fiind cel care stabilește dreptul de grațiere personală; senatorul nu îndeplinește cerințele prevăzute de lege, de a fi funcționar, astfel că nu poate fi vorba despre infracțiunea de trafic de influență, nefiind stabilită nici metoda ilicită. Cu privire la punctarea referitoare la mediatizare, apărătorul inculpatei arată că, inițial declarațiile au fost luate de DGA Arad, ulterior, fiind vorba de o sumă mai mare de 10.000 euro, cercetările au fost preluat de DNA. Consideră că nu există pericol de influențare a persoanelor de a-și schimba declarațiile. Consideră că sancțiunea luării măsurii arestării preventive ar fi mult prea mare raportat la legislația internă și scopul măsurii raportat la persoana inculpatei, care a realizat iminentă pericolului pentru ordinea publică și că nu va mai comite alte infracțiuni. Solicită să se aibă în vedere persoana inculpatei, statutul avut și regretul exprimat. Dat fiind că cercetările în cauză sunt finalizate, probele administrate nu pot fi modificate, inculpata nu ar avea cum să se sustragă sau să săvârșească o altă infracțiune, solicită să se dispună respingerea propunerii de luare a măsurii arestării preventive, eventual să se dispună luarea măsurii obligării inculpatei de a nu părăsi țara și de a-și exercita pe viitor profesia de avocat.

În replică, procurorul arată că art. 257 C.p. nu prevede necesitatea ca persoana să aibă influență directă, fiind suficientă lăsarea impresiei că ar influența chiar și prin intermediar.

Apărătorul inculpatei arată că acest aspect ar fi valabil în situația în care s-ar spune că ar putea interveni pe lângă un magistrat, de exemplu, dat nu pe lângă un demnitar, în a cărui atribuțiuni de serviciu nu intră rezolvarea unei cereri de grațiere.

Inculpata B P L, având ultimul cuvânt, solicită să fie cercetată în libertate, recunoaște și regretă fapta.

JUDECĂTORUL

Deliberând asupra propunerii de arestare preventivă, constată următoarele:

Prin referatul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție, înregistrat pe rolul Tribunalului Timiș la data de 23.11.2012, sub număr dosar 11446/30/2012, s-a solicitat luarea măsurii arestării preventive față de inculpata B P L, pentru o perioadă de 29 de zile, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 257 C.p., rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Prin rezoluția din data de 16.11.2012 ora 09³⁰, s-a dispus începerea urmăririi penale față de B P L sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. și ped. de art. 257 C.p., rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Prin ordonanța din data de 23.11.2012, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față B P L sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. și ped. de art. 257 C.p., rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Față de inculpata B P L s-a luat măsura preventivă a reținerii pe o durată de 24 de ore prin ordonanța din data de 22.11.2012 începând cu ora 19⁴⁰.

În fapt, în sarcina inculpatei s-a reținut pe baza materialului probator administrat că :

Prin plângerea adresată Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad la data de 03.10.2012, V V a reclamat-o pe B P L de săvârșirea unor fapte care se circumscriu unor infracțiuni de corupție.

Aceasta a susținut că după ce fiul acesteia, V T A, a fost condamnat definitiv în data de 19.09.2011 la o pedeapsă de 5 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prin sentința penală nr. 2505/2011 pronunțată de Judecătoria Arad , rămasă definitivă prin decizia Curții de Apel Timișoara nr. 1899/2011, datorită faptului că a aflat de la acesta că starea de sănătate a acestuia s-a agravat pe fondul condițiilor de detenție, iar situația familială era precară, soția acestuia având cu greu grijă de copiii acestora, a încercat să identifice o

soluție legală de eliberare a fiului său.

În urma identificării prin intermediul unor cunoștințe a numitului M I, acesta a sfătuit-o să se adreseze numitei B P L pe care i-a recomandat-o ca având calitatea de avocat, pentru a o ajuta și sfătui.

Dând curs recomandării, în cursul lunii februarie 2012 V V a contactat-o pe B P L, iar în cursul discuției avute, aceasta i-a relatat că fiul său poate fi eliberat urmare a promovării unei cereri de grațiere în numele nurorii acesteia, serviciu pentru care aceasta a solicitat suma cu titlu de onorariu suma 2.200 lei (echivalentul a 500 euro).

Inițial, tot cu ocazia acelei întâlniri B P a mai solicitat suma de 10.000 de euro bani care urmau să ajungă cu ajutorul unui intermediar la consilierii care vor analiza cauza, suma menționată inițial B P L susținând că este identică cu cea dată pentru un caz asemănător, rezolvat în aceeași modalitate în urmă cu 5-6 ani.

După pretinderea sumei de 10.000 euro B P L a mai solicitat suma de 7.000 euro referitor la care aceasta a susținut că este suma pe care o cereau cei „de sus” în vederea soluționării favorabile a cererii de grațiere.

Pentru obținerea sumei de 17.000 euro, V V și fiicele acesteia V A și M N s-au adresat unor instituții de credit, iar răspunsurile primite în urma analizării dosarelor de creditare fiind în sensul că suma pe care o puteau obține era de aprox. 10.000 de euro.

Această sumă a fost comunicată de V V și fiicele acesteia V A și M N numitei B P L, care nu a fost, însă, de acord susținând că, pentru soluționarea favorabilă a cererii, este necesară remiterea celor abilitați a sumei de 17.000 de euro.

Pentru a le susține în demersul lor pe cele trei, M I, prezent la una dintre discuții, s-a oferit a le sprijini prin remiterea numitei B P L a diferenței de 7.000 de euro pe care denunțatoarea nu a putut-o procura, urmând ca acea sumă să îi fie restituită acestuia de către cele trei ulterior în tranșe pe măsura posibilităților financiare.

Pe baza acordului numitei V V și a fiicelor acesteia V A și M N, numita B P L a relatat celor trei și modalitatea în care urma să fie soluționată favorabil cererea de grațiere, respectiv faptul că suma de 17.000 de euro urma să fie împărțită consilierilor prezidențiali care analizau cererea de grațiere, banii urmând a ajunge la aceștia, precum și la alte persoane „de sus” care aveau atribuții în soluționarea cererii, prin intermediul numitului O M, senator în Parlamentul României care îi cunoștea pe acei consilieri.

Pentru întărirea convingerii numitei V V și a fiicelor acesteia V A și M N, B P L le-a precizat acestora că O M era naș de botez al unuia dintre copii săi, astfel că avea posibilitatea să îi solicite acestuia sprijinul pentru a interveni pe lângă persoanele abilitate cu examinarea și avizare cererii de grațiere.

Suma solicitată de B P L a fost remisă acesteia de către V V și fiicele acesteia V A și M N în urma obținerii de către acestea a unor credite bancare, fie direct, fie în prezența numitului M I.

Inițial a fost predată numitei B P L suma de 1.000 de euro pe care aceasta a solicitat-o sub pretextul necesității remiterii acesteia în vederea rezervării în evidențele Administrației Prezidențiale a unui „număr de înregistrare a cererii”, iar ulterior diferența a fost remisă în două tranșe, respectiv în cursul lunii mai a fost remisă suma de 2.000 de euro, iar în luna iunie suma de 7.000 de euro, diferența de 7.000 de euro urmând a fi remisă de către M I, lucru care însă nu s-a mai întâmplat.

Urmare a lipsei unui răspuns la demersurile făcute, V V și a fiicele acesteia V A și M N au solicitat numitei B P L explicații, aceasta susținând, însă, că solicitarea nu a fost soluționată datorită faptului că nu a fost plătită integral suma de 17.000 de euro, ci doar 10.000 euro.

În scopul acoperirii activității infracționale desfășurate, la data de 12.07.2012, după primirea în cele trei tranșe a sumei de 10.000 euro în scopul intervenției sale la funcționarii abilitați să analizeze și să avizeze cererea de grațiere, inculpata B P L a încheiat cu reclamanta V V un contract de cesiune a dreptului de creanță pe care inculpata îl avea asupra unei părți dintr-un imobil situat în Arad, menționând în cuprinsul aceluși contract că ar fi

primit în schimbul acelei creanțe suma de 17.000 euro de la reclamantă. Acest contract nu reprezintă însă voința reală a părților, fiind întocmit „pro causa” pentru ca inculpata să aibă astfel preconstituită o apărare în eventualitatea descoperirii faptei acesteia.

Cu prilejul percheziției efectuate la cabinetul de lucru al inculpatei în data de 22.11.2012, după ce i s-a solicitat acesteia să prezintă toate înscrisurile pe care le deținea în acea locație ce aveau legătură cu demersul efectuat pentru obținerea grațierii lui V T A, au fost descoperite înscrisuri primite la data de 29.10.2012 de la Administrația prezidențială, prin care se atestă că cerea de grațiere formulată și înregistrată la data de 15.05.2012 pentru condamnatul V T A a fost respinsă la data de 30.05.2012, după ce inculpata pretinsese suma de 17.000 euro și primise până la acea dată primele două tranșe de 1.000 și respectiv 2.000 euro. Această împrejurare nu modifică, însă, starea de fapt și încadrarea juridică reținută în sarcina învinuitei deoarece consumarea infracțiunii realizată în modalitatea pretinderii și primirii parțiale a sumelor de bani, a avut loc anterior actului de respingere a cererii de grațiere, iar primirea în continuare de către inculpata B P L a diferenței de 7.000 euro, se explică prin împrejurarea că aceasta nu a cunoscut modul de soluționare a cererii de grațiere până la data de 29.10.2012 când a primit acel răspuns pe care intenționat nu l-a comunicat denunțătoarelor și a încercat să-l ascundă și față de organele de urmărire penală.

Fapta descrisă mai sus a numitei B P L care a pretins suma de 17.000 de euro susținând că prin influența ce o are prin intermediul unui parlamentar asupra persoanelor abilitate a examina și aviza o cerere de grațiere individuală a numitului V T A poate obține soluționarea favorabilă a acelei cereri întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 C.p., rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 .

Rolul numitei B P L și modalitatea acesteia de a acționa pe care a prezentat-o denunțătoarelor rezultă atât din convorbirile înregistrate de M N și V A cu ajutorul telefoanelor mobile precum și din punerea în aplicare a autorizațiilor de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice și a celor purtate în mediul ambiental de către B P L și M I.

Față de aspectele învederate, organul de cercetare penală apreciază că în cauză față de inculpata B P L sunt incidente prevederile art. 136 C.p.p.

Astfel, potrivit disp. art. 136 C.p.p., în cauzele privitoare la infracțiuni pedepsite cu închisoarea, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragere inculpatului de la judecată ori de la executarea pedepsei, procurorul consideră că se poate lua față de acesta, una dintre măsurile prevăzute de lege .

Potrivit art. 148 C.p.p., măsura arestării preventive poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 C.p.p. și există unul din cazurile prevăzute în art. 148 C.p.p.

Este adevărat că măsura arestării preventive este cea mai severă măsură preventivă și ea trebuie luată numai în mod justificat și pentru motive temeinice, însă în raport de modul de operare, întinderea și urmările produse, împrejurările prezentei cauze, constituie unul din aceste cazuri temeinic justificate.

La fel de adevărat este și faptul că în procesul penal regula o reprezintă cercetarea persoanelor ce au comis o infracțiune în stare de liberate, iar excepția o reprezintă starea de arest preventiv.

În această linie trebuie reținut că dreptul la libertate și siguranță al persoanei este ocrotit de către Convenția europeană a drepturilor omului în art. 5 care prevede că: „Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță și reprezintă un drept inalienabil, la care nimeni nu poate renunța, iar garanțiile sale privesc toate persoanele, inclusiv cele care se găsesc în stare de detenție”.

Scopul esențial al art. 5 este protejarea individului împotriva arbitrarului autorităților statale, motiv pentru care în paragraful 1 al art. 5 se enumera limitativ circumstanțele în care o persoană poate în mod legal fi privată de libertatea sa. Aceste circumstanțe trebuie să fie interpretate riguros, întrucât ele reprezintă excepții privitoare la o garanție fundamentală a libertății individuale.

Astfel, sunt prevăzute 6 cazuri în care o persoană poate fi privată de libertate:

detenția în urma unei condamnări, arestarea sau detenția dispusă printr-o ordonanță judiciară în vederea garantării executării unei obligații legale, detenția preventivă, detenția unui minor aflat în anumite situații speciale, detenția unei persoane bolnave sau aflate într-o stare de dificultate și deținerea străinilor în vederea expulzării.

Codul de procedură penală român condiționează luarea unei măsuri preventive privative de libertate de îndeplinirea cumulativă a trei condiții de fond : să existe probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală; fapte respectivă să fie sancționată de lege cu pedeapsa închisorii; să fie prezent cel puțin unul dintre temeiurile de arestare, expres și limitativ prevăzute de art. 148 Cod procedură penală. Odată cu ratificarea de către România în 1994 a Convenției Europene a Drepturilor Omului, la acestea s-a adăugat și condiția conformității dreptului intern cu exigențele art.5 paragraf 1 lit.c al Convenției, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dată în aplicarea acesteia

Din această cauză, dar și ținând cont de poziția Curții, enumerarea limitativă a cazurilor de privare de libertate din art. 5 paragr. 1 al Convenției impun o interpretare restrictivă.

În privința primei condiții necesare în luarea măsurii arestării preventive, rezultă că, din punctul de vedere al dreptului intern - existența unor probe sau indicii temeinice cu privire la săvârșirea de către inculpată a unei fapte prevăzute de legea penală - dar și din punctul de vedere al Convenției Europene - existența unor motive verosimile de a bănuși că persoanele care urmează să fie private de libertate au săvârșit o infracțiune - este îndeplinită, raportat la probele administrate în cauză (procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice și cele purtate în mediul ambiant, înregistrate în baza autorizațiilor emise în cauză de Tribunalul Timiș, conform prevederilor art. 91¹ și urm. C.p.p., procesul-verbal de percheziție domiciliară încheiat cu ocazia percheziției efectuate la domiciliul inculpatei B P L și la sediul cabinetului unde aceasta își desfășoară activitatea profesională, declarațiile martorilor audiați în cauză și declarațiile denunțătoarelor.

În ceea ce privește sensul sintagmei de "*motive verosimile*", Curtea a statuat că aceasta presupune existența unor fapte sau informații de natură a convinge un observator obiectiv că persoana în cauză a săvârșit o infracțiune. Motivele verosimile nu trebuie, totuși, să aibă forța unor probe care ar justifica punerea în mișcare a acțiunii penale, trimiterea în judecată sau condamnarea. Curtea a admis că lipsa inculpării sau a trimiterii în judecată a persoanei față de care s-a luat anterior măsura arestării preventive, nu presupune, în mod necesar, că într-o asemenea situație, privarea de libertate a contravenit scopului urmărit de art.5 paragr.1 c) al Convenției - hot Brogan ș.a. c. Regatului Unit din 29.11.1989.

A doua condiție: pentru faptele săvârșite, este ca legea să prevadă pedeapsa închisorii, este de asemenea îndeplinită, deoarece, pentru infracțiunile reținute în sarcina inculpatei, legea prevede pedeapsa închisorii de la 2 la 10 ani legea internă fiind mai severă decât dispozițiile Convenției care nu condiționează dispunerea arestării de gravitatea pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită.

În speța de față, a treia condiție obligatorie - ce vizează existența cel puțin a unuia dintre temeiurile prevăzute de art.148, respectiv lit. f Cod procedură penală - este îndeplinită, chiar și prin prisma următoarelor aspecte :

Curtea a precizat care este principiul general care trebuie să guverneze această materie, în cauza Wemhoff : "detenția preventivă trebuie să aibă un caracter excepțional, starea de libertate fiind starea normală - și ea nu trebuie să se prelungească dincolo de limitele rezonabile - independent de faptul că ea se va imputa sau nu din pedeapsă". Aprecierea limitelor rezonabile ale unei detenții provizorii se face luându-se în considerare circumstanțele concrete ale fiecărui caz, pentru a vedea în ce măsură " există indicii precise cu privire la un interes public real care, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăție, are o pondere mai mare decât cea a regulii generale a judecării în stare de libertate"

Cu toate că motivele pentru care o persoană poate fi lipsită de libertate sunt cam aceleași în toate legislațiile, Curtea nu se mulțumește să constate simpla invocare a lor de

către instanțe, ci - supunând aceste motive unei examinări în detaliu - obligă instanțele să argumenteze cu probe, motivele pentru care măsura arestării preventive a fost luată și prelungită, demonstrând, astfel, că au depus diligentele speciale în desfășurarea procedurii - Curtea EDO Jablonski c. Poloniei/21.12.2000.

Curtea Europeană, verificând temeiurile de arestare din dreptul intern în respectarea art. 5 paragr. 3 din Convenție - a apreciat asupra caracterului rezonabil al detenției preventive, acceptând doar anumite temeiuri din cele invocate de statele membre. Astfel, detenția este justificată doar dacă se face dovada că asupra procesului penal planează cel puțin unul dintre următoarele pericole, care trebuie apreciate în concreto, pentru fiecare caz în parte : pericolul de săvârșire a unor noi infracțiuni - Hotărârea Matznetter c. Austriei/10.11.1969, pericolul de distrugere a probelor - Hot. Wemhoff c. Germaniei/27.06.1968, riscul presiunii asupra martorilor - Hot. Letellier c. Franței/26.06.1991, pericolul de dispariție al inculpatului - Hot. Neumeister c. Austriei/27.06.1968 sau pericolul de a fi tulburată ordinea publică - Hot. Letellier c. Franței/26.06.1991.

Procurorul apreciază că în privința inculpatei planează pericolul de a fi tulburată ordinea publică, având în vedere expunerile de mai jos.

În acest sens Curtea admite că, prin gravitatea lor deosebită și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot produce o tulburare socială de natură să justifice o detenție provizorie, cel puțin un oarecare timp. În împrejurări excepționale acest element poate deci fi luat în considerare cu referire la Convenție, în orice caz în măsura în care dreptul intern recunoaște - precum art. 148 din Codul de procedură penală - noțiunea de tulburare a ordinii publice provocată de o infracțiune.

Or, în speța dedusă judecătii, s-a stabilit că prin faptele comise de inculpată a fost grav tulburată ordinea publică, aspect ce reprezintă, în concret, un pericol pentru ordinea publică, prin activitățile desfășurate de inculpată fiind periclitată funcționarea relațiilor sociale și buna desfășurare a actului de justiție și de a crea inegalități în fața legii prin avantajele ilegale de care beneficiază persoanele ce încalcă ordinea socială și normele legale.

Pericolul concret rezidă și din împrejurarea că inculpata B P L își arogă calitatea de avocat în cadrul unei structuri organizaționale ce a nu fost recunoscută de organele statului, calitate în care o asemenea persoană care ar trebui să urmărească respectarea legilor și normelor în vigoare și apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și juridice în raporturile acestora cu autoritățile publice, cu instituțiile și cu orice persoană română sau străină, astfel că asemenea gen de persoane trebuie să fie un exemplu pentru societate în ceea ce privește comportamentul lor ce trebuie să denote corectitudine și onestitate pentru ca cetățenii să aibă încredere în acele persoane .

Un alt aspect ce nu trebuie deloc neglijat este și faptul că prin poziția pe care a deținut-o inculpata B P L în momentul comiterii faptei aceasta a acționat într-o manieră care sfidează regulile de drept și buna desfășurare a actului de justiție, dat fiind că acesta avea datoria de a identifica căi legale de rezolvare a solicitării denunțătoarelor și nu de a acționa pe căi oculte și ilicite și a înlătura desfășurarea în condițiile stabilite de lege a înfăptuirii actului de justiție, în ceea ce privește executarea pedepselor.

Pericolul social mai este potențat și de faptul că inculpata B P nu a avut un comportament sincer, refuzând să formuleze declarații cu privire la învinuirea ce i se aduce în lipsa cunoașterii materialului probator existent, atitudine în totală contradicție cu cea a învinuitului M I, care a adoptat o atitudine foarte sinceră recunoscând în totalitate desfășurarea evenimentelor, inculpata oferind doar verbal cu ocazia perchezițiilor efectuate variante nereale a faptei pentru care este cercetată care să îi ofere o protecție în fața legii și să îi creeze o imagine favorabilă după luarea la cunoștință a probelor existente la dosarul cauzei.

În această ordine de idei procurorul solicită să se aibă în vedere și circumstanțele personale ale inculpatei, respectiv atitudinea acesteia față de fapta comisă și de urmările acesteia, în sensul că din conduita acesteia nu rezultă faptul că ar manifesta o atitudine de regret și de acceptare a faptului că s-au încălcat prevederile legale, ci din contră, din modul

insistent în care a acționat, pretinzând constant și continuu suma de bani rezultând faptul că acțiunile ilicite comise de aceasta reprezintă „un mod de viață”, și chiar mai mult, o obișnuință.

În acest sens semnificativ este de faptul că în cursul efectuării percheziției efectuate în imobilul în care inculpata își desfășura activitatea în calitate de avocat în care aceasta se prezenta a fost identificat un înscris prin care aceasta contesta excluderea din Baroul Arad dispusă prin hotărârea din data de 22 iunie 2009 emisă ca urmare a unei sesizări formulate de către o persoană ce a reclamat însușirea pe nedrept de către inculpată a sumei de 2.000 de euro, împrejurare ce dovedește faptul că învinuita a mai comis unele activități ce se situau la limita legii sau care erau întreprinse cu intenția de a încălca normele de conviețuire socială.

Lipsa respectului față de valorile sociale manifestat de inculpată mai rezultă în acest sens este de amintit faptul că deși inițial inculpata B P L a fost de acord să fie audiată probabil pentru a-și dovedi nevinovăția prin relatarea unei stări de fapt nereale și favorabilă acesteia, ulterior aceasta s-a prevalat de dreptul la tăcere.

Referitor la împrejurarea că inculpata a încercat să creeze în scopul obținerii sumei de bani pretinsa falsa impresie a sprijinului de care beneficia din partea nașului său ce deținea o funcție importantă în stat, respectiv aceea de deputat în Parlamentul României, trebuie precizat faptul că acesta a relatat numitei V A în cursul unei întâlniri avute cu aceasta în data de 26.10.2012 că nașul copilului său urma să participe la sărbătorirea zile de naștere a acestuia ce avea să se desfășoare în week-endul ce urma după acea dată, ocazie cu care va discuta personal stadiul demersurilor efectuate pentru obținerii grațierii numitului V T A.

Mai mult, pe lângă lipsa regretelor față de faptele comise în urma cărora primise deja suma de 10.000 euro, inculpata B P L era ferm decisă să își continue activitatea infracțională pentru a obține întreaga sumă de 17.000 de euro pretinsă, aspect ce rezultă din transcrierea unei convorbiri ambientale purtate de aceasta cu mama condamnatului, în ciuda situației financiare precare și dificile pe care aceasta din urmă o avea și a sacrificiilor pe care era dispusă să le facă.

Or, împotriva unor asemenea fapte, care pun în pericol însăși ordinea publică, instituțiile publice trebuie să aibă o reacție eficientă, deoarece astfel de fapte ar putea crea dezechilibre majore în înfăptuirea justiției, iar acest fapt ar dăuna însăși întregii societăți.

În aceeași notă trebuie reliefat și faptul că justificarea caracterului excepțional al măsurii arestării preventive ce se impune a fi luată împotriva inculpatei este întărit și de gravitatea consecințelor infracțiunii comise de inculpată, folosul necuvenit obținut de inculpată fiind de 10.000 Euro, sumă deloc de neglijat în perioada economică actuală.

La această gravitate reacția autorităților judiciare trebuie să fie promptă, fermă, exigentă, pentru a da un semnal în acest sens societății civile în sensul că astfel de manifestări nu pot fi lăsate nesancționate, iar România este un stat de drept în care organele judiciare își fac datoria atunci când sunt investite cu restabilirea ordinii și legalității.

Se solicită să se observe că, după cum rezultă din actele dosarului, există necesitatea ca inculpata să fie scoasă din mediu în care aceasta trăiește și își desfășoară activitatea și să fie plasată într-un regim de privare de libertate pentru ca să nu fie împietată astfel buna desfășurare a procesului penal, existând pericolul ca martorii să fie supuși la presiuni, sens în care se pronunță și dispozițiile art. 136 al. 1 C.p.p.

Se mai arată că, în lipsa unei măsuri preventive privative de libertate inculpata nu poate fi împiedicată să își desfășoare activitatea pe care aceasta o desfășoară și în cursul căreia se recomandă ca fiind avocat, fără a preciza că face parte dintr-o organizare ce nu este recunoscută de legislația în vigoare, astfel că este posibil ca aceasta să mai comită și alte fapte ce ar putea intra sub incidența legii penale prevalându-se de calitatea de avocat pe care aceasta și-o atribuie atâta timp cât, așa cum s-a arătat, inculpata a mai comis anterior o altă faptă situată la limita legii.

Mediatizarea prezentei cauze nu face decât să întărească cele arătate mai sus, și oprobiul public al persoanelor care au încercat să obțină diferite foloase în mod legal, cu amendamentul că judecata se desfășoară conform procedurilor legale, pe baza probelor

administrare și nu în baza unor luări de poziții, pro sau contra, în favoarea sau defavoarea unora dintre părți, deoarece se creează o presiune la adresa organelor judiciare care trebuie să-și îndeplinească obligațiile legale cu deplina profesionalitate și imparțialitate.

Raportat la aspectele învederate, procurorul apreciază că în cauză se impune luarea unei măsuri preventive eficiente raportat la natura, gravitatea faptei, valorile sociale ocrotite de legea penală, dar nu în ultimul rând și la calitatea inculpatei care fiind absolventă a științelor juridice cunoaște faptul că desfășurarea activităților este supusă rigorilor și normelor legale, astfel că lăsarea în libertate a unei asemenea persoane ar crea un sentiment de insecuritate publică, de neîncredere a populației în capacitatea justiției de a reacționa eficient, fiind prioritar interesul general de apărare a ordinii publice față de interesul particular al inculpatei de a fi cercetată în stare de libertate, acest punct de vedere fiind exprimat așa cum am arătat și de jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care permite privarea de libertate a unei persoane în situații de acest gen .

Măsura se impune având în vedere faptul că pericolul concret pentru ordinea publică este potențat de aceea că activitățile infracționale de genul celor practicate de către inculpată – încercarea de a pune în libertate un condamnat definitiv pentru o infracțiune gravă, prin metode ilicite, afectând și imaginea unor instituții publice, a unor demnitari și a sistemului judiciar în general - sunt inacceptabile într-un stat de drept.

Procurorul apreciază că singura măsură cu caracter preventiv care poate în momentul de față să asigure buna desfășurare a procesului penal este măsura arestării preventive, măsură necesară a da eficiență demersurilor făcute de organele de urmărire penală în scopul tragerii la răspundere penală a inculpatei, măsura fiind o premisă necesară aflării adevărului în cauză, nefiind eficiente celelalte măsuri preventive, neputând fi de neglijat și necesitatea izolării inculpatei pentru a preveni o exercitare de presiuni asupra altor persoane ce au formulat declarații împotriva acestora .

Se arată că, analizând probele administrate în cauză, se poate ușor constata că în cauza de față sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 148 lit. f C.p.p., deoarece inculpata este acuzată de săvârșirea unei fapte penale care este pedepsită cu închisoare mai mare 4 ani (pedeapsa pentru fapta săvârșită de inculpată fiind de la 2 la 10 ani) și există probe că lăsare în libertate a inculpatei prezintă pericol concret pentru ordinea publică, având în vedere natura faptei reținute în sarcina inculpatei B P L, modul de operare, perseverența în obținerea rezultatului urmărit și rezultatul produs .

În probațiune s-a atașat la dosarul cauzei dosarul nr. 139/P/2012 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție.

Analizând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale, instanța reține următoarea situație de fapt :

Prin ordonanța nr.139/P/2012 din data de 23.11.2012 Ministerul Public – Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Timișoara a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata I G pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.257 C.p., raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

În fapt, s-a reținut că în cursul anului 2012 inculpata B P L, în calitate de avocat în Baroul Bacău - A B, a pretins suma de 17.000 euro și a primit 10.000 euro de la denunțătoarea V V, în schimbul căreia a lăsat să se înțeleagă că prin influența pe care o are asupra nașului său, O M, deputat în Parlamentul României, îi va determina pe „cei de sus” (pe consilierii prezidențiali) să soluționeze favorabil o cerere de grațiere individuală a numitului V T A, fiul denunțătoarei, aflat în executarea unei pedepse privative de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

În cadrul procesului penal, măsura arestării preventive poate fi dispusă atunci când există probe sau indicii temeinice că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și acesta se găsește într-una din situațiile expres și limitativ prevăzute de art.148 alin.1 C.p.p.

În primul rând instanța reține că, așa cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele Brogan și Murray contra Marea Britanie, luarea unei măsuri arestării

preventive față de o persoană nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării.

În consecință, chiar și legiuitorul român a prevăzut faptul că pentru a se putea dispune luarea măsurii arestului preventiv față de o persoană este suficientă existența unor indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, indicii care, potrivit dispozițiilor art.68¹ C.p.p., sunt definite ca fiind orice date din care rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte de urmărire penală a săvârșit fapta.

Ca atare, spre deosebire de condamnare, când instanța de judecată trebuie să dovedească fără echivoc vinovăția inculpatului, iar hotărârea de condamnare să se întemeieze pe probe, la luarea măsurii arestului preventiv sunt suficiente și anumite date care să conducă către o concluzie plauzibilă că persoana în cauză este posibil să fi săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, care poate sau nu să fie o infracțiune. Rolul detenției preventive este tocmai acela de a permite clarificarea sau, dimpotrivă, înlăturarea suspiciunilor care planează asupra unei persoane, persoană care, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, în baza prezumției de nevinovăție, este considerată nevinovată.

Pe de altă parte, art.5 alin.1 lit.a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului permite privarea de libertate a unei persoane atunci când există motive verosimile de a se bănuși că a săvârșit o infracțiune. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în cauza Jecius contra Lituania că pentru a considera că există motive verosimile de a se aprecia că persoana față de care s-a luat o măsură preventivă a comis o faptă prevăzută de legea penală, este necesar ca faptele sau împrejurările pe care se întemeiază aceste motive să fie nu numai autentice și reale, ci trebuie să fie și în măsură să convingă un observator independent că persoana respectivă este posibil să fi săvârșit acea infracțiune.

Or, având în vedere probele administrate în cursul urmăririi penale instanța consideră că în prezenta cauză există indicii cu privire la posibilitatea ca inculpata să fie implicată în comiterea unei fapte prevăzute de legea penală și sancționată cu închisoare mai mare de 4 ani, indicii care să convingă un observator independent că persoanele în cauză este posibil să fi comis acele fapte.

În fața procurorului, inculpata a refuzat să dea declarații, prevalându-se de dreptul care îi este conferit prin dispozițiile art.70 C.p.p.

În fața judecătorului, inculpata a recunoscut, în esență, că a încheiat un contract de asistență juridică cu V P pentru a întocmi o cerere de grațiere pentru soțul acesteia, V T, pentru onorariul de 2.200 lei fiind eliberată chitanță. La insistențele familiei V, inculpata a acceptat să primească de la aceasta suma de 17.000 euro, în realitate primind doar 10.000 euro, în trei tranșe: 1.000 euro pentru deplasarea la București pentru a vedea care sunt demersurile necesare pentru promovarea cererii, ceea ce în realitate nu s-a întâmplat; deși cunoștea răspunsul negativ al demersului judiciar întreprins, inculpata a acceptat să primească în continuare suma de 2.000 euro, iar în final 7.000 euro, deși știa situația precară a familiei V. Inculpata a menționat că a cheltuit banii în interes personal, astfel că nu mai avea de unde să restituie banii luați. În a doua jumătate a lunii iulie 2012, a încheiat cu V V un contract de cesiune a dreptului său de creanță de 8.000 euro, pe care îl avea asupra unui imobil din Arad, în cuprinsul căruia a menționat că ar fi primit suma de 17.000 euro, deși suma reală a fost de 10.000 euro.

În continuare, inculpata a arătat că le-a spus membrilor familiei V că numitul O M este nașul său și al unuia dintre copii săi, că este senator în Parlamentul României și că poate verifica stadiul cererii de grațiere, că i-a dat lui banii pentru ca acesta să îi dea, la rândul său, mai departe.

Declarația inculpatei se coroborează, în mare parte, cu celelalte probe din dosar.

Astfel, în declarația dată, martora V P a precizat faptul că a fost pusă în legătură cu avocata B P prin M I, un cunoscut de-al soțului său, care urma să facă demersuri pentru o grațiere individuală. La întâlnirile avute, avocata a afirmat că a mai obținut o grațiere în urmă cu șase ani, însă acest lucru costă, în cazul precedent fiind vorba de suma de 10.000 euro. Ea a mai afirmat că are o cunoștință pe numele de O M – nașul ei, care la rândul său

are cunoștințe prin care poate să îi ajute, inclusiv „să bage dosarul mai în față”. În final, suma pretinsă a fost de 17.000 euro, din care 10.000 euro a fost plătit în tranșe, care provenea din credite bancare obținute de soacra sa V V și cumnata sa, V A. Numitul M I a invocat amânarea și nesoluționarea cererii pe motivul evenimentelor politice din vara acestui an. Familia V a cerut explicații inculpatei, aceasta invocând de fiecare dată diverse pretexte, inclusiv necesitatea plății integrale a sumei, respectiv cu diferența de 7.000 euro pentru soluționarea favorabilă a cererii. Din discuțiile purtate cu cumnatele sale, V P a înțeles că inculpata B P îi cesionase soacrei sale o creanță asupra unei părți dintr-un apartament.

Declarații asemănătoare dau și martorele V V și A, M N, mama, respectiv surorile condamnatului pentru care urma să se obțină grațierea, care fie au asistat la discuțiile cu inculpata, fie au discutat între ele legat de demersurile făcute.

Martorul M O a afirmat că o cunoaște pe inculpata B P din anii 80, pe când ambii lucrau la SC G C Arad SA, iar din anul 2002, când a plecat de la societate, a rupt orice legătură cu inculpata, deși este nașul ei sau al copilului său. Martorul a mai susținut că nu a intervenit și nu a promis că va ajuta sau că va vorbi cu alți funcționari pentru a soluționa favorabil o cerere de grațiere, aspect pe care îl confirmă, de altfel, și inculpata în declarația sa.

Învinuitul M I a fost cel care a intermediat legătura dintre V P (al cărei soț, V T i-a fost un prieten foarte bun) și inculpata B P, ocazie cu care a aflat că posibilitatea eliberării lui V T este o cerere de grațiere, pentru a cărei aprobare s-a solicitat 15.000 euro, sumă care urma să fie dată nașului inculpatei, M O, care, în schimbul acelei sume, urma să obțină rezolvarea favorabilă a problemei. Tot cu ocazia acelei discuții, învinuitul s-a oferit să le ajute pe V P și V A cu banii solicitați de avocată, bani ce urma să-i obțină din vânzarea unor icoane. Numitele V i-au învederat că B P le ceruse 10.000 euro din cei 15.000 euro, ceruți inițial, suma de 1.000 euro fiind deja dată, numita B cerându-le și diferența de bani, întrucât aceștia trebuiau să fie dați lui O M până în luna mai 2012. În final s-a ajuns la contractarea unor credite bancare, fiind dată avocatei de către V A în luna aprilie suma de 2.000 euro, iar în luna iunie, 7.000 euro, bani care urmau să ajungă la O M, iar apoi la comisia de grațiere, unde urmau să fie împărțiți.

În dosarul de urmărire penală sunt atașate contractele de credit emise pe numele lui V V, M I (nereal), facturi privind achiziționarea de către inculpată a unor produse electrocasnice, mobilă de bucătărie, bibliotecă, contractul de cesiune a dreptului de creanță încheiat între inculpată și V V, precum și un extras de carte funciară din care rezultă ca notat, în data de 12.07.2012, un drept de ipotecă în valoare de 8.000 euro asupra cotei de ½ parte din imobilul situat în Arad, instituit în favoarea acesteia din urmă.

Cu prilejul efectuării percheziției efectuate în imobilul în care inculpata își desfășura activitatea în calitate de avocat în care aceasta se prezenta, au fost identificate înscrisurile care atestă materializarea demersului judiciar pentru V T, cele privind cesiunea de creanță, dar și un înscris prin care aceasta contesta excluderea din Baroul Arad dispusă prin hotărârea din data de 22 iunie 2009, emisă ca urmare a unei sesizări formulate de către o persoană ce a reclamat însușirea pe nedrept de către inculpată a sumei de 2.000 de euro.

De asemenea, la dosarul de urmărire penală se regăsesc procese-verbale de redare a unor convorbiri sau comunicări telefonice sau în mediu ambiental interceptate și înregistrate. Toate aceste procese-verbale confirmă existența legăturii presupus infracționale dintre inculpată și denunțatoarele.

Pentru aceste considerente, instanța apreciază că în prezenta cauză subzistă suficiente indicii cu privire la posibilitatea ca inculpata B P să fie implicată în comiterea unei fapte prevăzute de legea penală.

Pe de altă parte, raportându-se la împrejurările cauzei, instanța apreciază că în prezenta cauză subzistă și condițiile reglementate de art.148 lit.f C.p.p., ce implică îndeplinirea cumulativă a două condiții. Astfel, fapta pentru care este cercetată inculpata prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, iar lăsarea ei în libertate ar prezenta un

pericol concret pentru ordinea publică, pericol care rezidă din natura și gravitatea faptei comise, urmările acesteia și rezonanța activității inculpatei în cadrul comunității.

Judecătorul apreciază că deși pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social ca și trăsătură esențială a infracțiunii, totuși acestea prezintă puncte de interferență, astfel că pericolul social concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport de datele referitoare la persoana inculpatului, cât și în raport de datele referitoare la faptă, adică la natura și gravitatea infracțiunii comise, la urmările acesteia produse în cadrul comunității, așa cum s-a arătat mai sus.

Instanța reține că într-o societate democratică buna desfășurare a activităților instituțiilor publice și de interes public este incompatibilă cu acreditarea ideii că funcționarii publici sunt coruptibili, că pot fi influențați în modul de exercitare a atribuțiilor de serviciu de persoane care au trecut asupra lor doar prin simpla oferire a unor foloase care nu li se cuvin.

Examinând materialul probator administrat în cauză până la acest moment, se poate constata că în urma derulării activității presupus infracționale, inculpata B P, prevalându-se de influența ce ar putea-o obține asupra consilierilor prezidențiali-funcționari publici, prin intermediul afinului său-senator în parlament, a obținut necuvenit suma de 10.000 euro, o sumă relativ mare în condițiile actuale ale economiei, urmărind ca prin atitudinea sa obțină în continuare întreaga sumă de 17.000 euro de la niște persoane despre care știa ca au o situație financiară precară, pentru satisfacerea unor nevoi personale.

Ca atare, în opinia judecătorului, referitor la persoana inculpatei, lăsarea acesteia în libertate prezintă un pericol pentru ordinea publică.

În acest sens instanța reține că noțiunea de „probe” că lăsarea în libertate a inculpatei prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, nu poate fi interpretată în sensul că ar avea ca obiect împrejurări petrecute sau pe care să se petreacă cu certitudine, care duc la dovedirea vinovăției într-un proces penal. Inclusiv Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza Letellier contra Franței, a recunoscut posibilitatea ca, atunci când anumite infracțiuni, prin gravitatea lor sau prin efectul pe care îl au asupra opiniei publice, pot crea în cadrul societății o reacție de nesiguranță, de revoltă, să se poată dispune privarea de libertate a autorului, cel puțin pentru o perioadă de timp.

Este adevărat faptul că starea de libertate este starea normală a unei persoane, aspect reiterat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Wemhoff împotriva Germaniei. Însă, în momentul analizei necesității luării unei măsuri preventive împotriva inculpatei, judecătorul trebuie să țină seama de eventualele consecințe ale acestei măsuri, astfel încât să existe un echilibru just între interesul particular al inculpatului de a fi cercetat în stare de libertate și interesul general al societății de a fi descoperite faptele antisociale și sancționate persoanele responsabile de comiterea acestora.

Însă, potrivit practicii Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Labita contra Italiei sau Neumeister contra Austriei) detenția preventivă poate fi justificată atâta timp cât există indicii precise cu privire la un interes public real care, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăție, are o pondere mai mare decât cea a regulii generale a cercetării în stare de libertate.

Or, în prezenta cauză, un asemenea interes este evident. Neluarea unei măsuri preventive împotriva inculpatei, în acest moment procesual, nu ar reprezenta altceva decât o legitimare a unor astfel de practici, de natură a crea impresia că astfel de atitudini sunt firești. Intervenția organelor statului este necesară pentru a împiedica generalizarea unei astfel de conduite.

Mai mult decât atât, neluarea unor măsuri preventive împotriva inculpatei nu va contribui la altceva decât la sporirea sentimentului opiniei publice în sensul că organele abilitate ale statului au abandonat orice fel de acțiune de reprimare a faptelor de corupție, situație incompatibilă cu principiile unei societăți democratice, în cadrul căreia astfel de comportamente nu pot fi tolerate.

La luarea măsurii preventive împotriva inculpatei, instanța va avea în vedere și dispozițiile art.5 alin.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza Letellier contra Franței, admitând posibilitatea detenției preventive a unei persoane în vederea protejării ordinii publice, atunci când, prin gravitatea deosebită și prin reacția particulară a opiniei publice, o anumită infracțiune poate suscita o tulburare a acestei ordini publice.

Or, în prezenta cauză, punându-se în discuție implicarea mai multor persoane în comiterea unor fapte grave de corupție, autoritățile fiind obligate să intervină de o manieră eficace pentru combaterea acestui fenomen, judecătorul apreciază că lăsarea în libertate a inculpatei, prin gravitatea deosebită a activității acesteia și prin reacția opiniei publice referitoare la persoanele implicate în asemenea acțiuni, este susceptibilă de a conduce la o tulburare a ordinii publice.

Pentru aceste considerente, în condițiile în care există suficiente indicii cu privire la săvârșirea de către inculpata B P L a unei fapte prevăzute de legea penală și sancționate cu închisoarea mai mare de 4 ani, iar raportat la modalitatea de comitere a faptei și la persoana acesteia, putându-se aprecia că lăsarea ei în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, în temeiul art.149¹ C.p.p., raportat la art.148 lit.f C.p.p. și cu aplicarea art.143 C.p.p., judecătorul va admite cererea formulată și va dispune arestarea preventivă a inculpatei B P L pe o perioadă de 29 zile.

Pe de altă parte, în condițiile în care a apreciat că se impune arestarea preventivă a inculpatei, în temeiul art.149¹ alin.12 C.p.p., raportat la art.146 al.11¹ C.p.p., judecătorul va respinge cererea, formulată prin apărător ales, privind luarea unei alte măsuri preventive. În acest sens, este de menționat faptul că inculpata nu a precizat care ar fi garanțiile personale care ar conduce la concluzia că se va prezenta la procesul penal care se află în faza de urmărire penală, iar din modalitatea de comitere a posibilei infracțiuni, modalitate care se conturează în urma analizării probelor administrate până în momentul de față, precum și din conduita adoptată de către inculpată anterior prezentării ei în vederea luării măsurii arestului preventiv, se poate trage concluzia că sunt excluse, la momentul actual, garanțiile de ordin personal pentru a justifica luarea față inculpată a măsurii obligării de a nu părăsi țara sau localitatea.

În temeiul art.192 al.3 C.p.p., cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
H O T Ă R Ă Ș T E

În baza art. art. 149¹ al. 9, 10, 11 C.p.p., raportat la art. 148 al. 1 lit. f C.p.p., cu aplicarea art. 143 C.p.p., admite propunerea de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție.

Dispune arestarea preventivă a inculpatei:

- **B P L** pe o durată de 29 de zile, începând cu data de 23.11.2012 până în data de 21.12.2012.

În baza art. 149¹ al.12 C.p.p., raportat la art.146 al.11¹ C.p.p., respinge cererea inculpatei, formulate prin apărător, privind luarea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara.

În baza art. 192 al. 3 C.p.p., cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Cu drept de recurs în 24 de ore de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică azi, 23.11.2012, ora 17,48.

Președinte,
D C

Grefier,
G R

Proces-verbal
23.11.2012

Prezentă la pronunțare, inculpata arată că declară recurs împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii arestării preventive și că nu dorește să fie anunțată nicio persoană cu privire la măsura dispusă.

Președinte,

Grefier,

LUMEA JUSTITIEI.RO